

MALOVANĀ• VZPOMĀ•NKA

ĀšterĀ½, 11 prosinec 2007

V mém milovaném Polesí je chaloupka, na kterou dĀ™ív jezdila paní Alena Ladová, dcera Josefa Lady, známého a milovaného „pana malíĀ™e". Tahle chalupa byla jak malovaná. Co jak malovaná, ona byla opravdu malovaná, nemohli jste to pĀ™ehlédnout. Paní Alena v létĀ› nabílila fasádu a kreslila na zeĀ• tatínkovy kouzelné postaviĀ•ky.

PozdĀ›ji chalupu prodala a nová majitelka zĀ™stala vĀ›na tradici a tak její chalupa Ā•as od Ā•asu zmĀ›ní kabát. A i kdy uĀ¼ na ní oĀ¼ívají i rĀ™né postaviĀ•ky z VeĀ•erníĀ•kĀ™, tak má stále svoje kouzlo. Ale proĀ• jsem si na to vzpomnĀ›la - v touhle dobou Ā•tu kníĀ¼ku Františka KoĀ¼íka „SvĀtky krásné hvĀ›zdy" a v ní je popsáno toto vánoĀ•ní vzpomínání paní Ladové: "MĀ™ tatínek si rád hrával," ujala se slova malíĀ™ka Alena Ladová, "a vánoce u nás musely být vĀ¼dycky takové, jako kdyĀ¼ byl ještĀ› malý chlapec v Hrusicích. Byly to v našem rodinném Ā¼ivotĀ› nejkrásnĀ›jší chvíle. Na ŠtĀ›drý den se dodrĀ¼oval pĀ™st, v poledne jsme jedli jenom kubu, taky stromeĀ•ek byl takový, jaký míval on, prostý, ovĀ›šený jen jablíĀ•ky... Do vĀ™nĀ› jehliĀ•í zaznívaly tóny pastorální Beethovenovy otec nám Ā•ítal báseĀ™ Fráni Šrámka „Prosinec". O dáreĀ•kách zatím ani muk - ke stromeĀ•ku se smĀ›lo aĀ¼ po tradiĀ•ním závinu..." "Váš tatínek, malíĀ™ Josef Lada, namaloval hodnĀ› betlémĀ™, viĀ•te?" "Rodily se leho staĀ•ilo, aby táta sáhl do pamĀ›ti. NejradĀ›ji jsem mĀ›la ty jeho ševce, protoĀ¼e táta byl ze starého ševcovského rodu a vĀ¼dycky v nĀ›m zĀ™stalo kus toho Pepíka ŠevcĀ™, jak se mu za mlada Ā™íkalo. KdyĀ™ maloval, radostná pohoda z nĀ›ho pĀ™ímo vyzaĀ™ovala. Namaloval pro nás taky jeden betlém zvíĀ™ecí, slona, opiĀ•ky, medvĀ›da, Ā¼irafa nesla kvítek, jeĀ¼ek pospíchal s jablíĀ•ky na bodlinách... My všechny ty vzpomínky zachovávám. JablíĀ•ka nám posílají kaĀ¼dé vánoce z Hrusic..." PavlaĀ•E